

40 DANA ZA ŽIVOT

21. dan, 14. 10. 2025.

Nakana:

Molimo da Bog pomogne svima onima koji se bore sa sumnjama.

Sveto pismo:

Dječakov otac brže povika: »Vjerujem! Pomozi mojoj nevjeri!« (Mk 9, 24)

Razmatranje:

Hvaljen Isus i Marija!

Muž i ja smo u braku sedamnaest godina. Nakon osmero djece rođenih iz urednih trudnoća, dvije zadnje trudnoće su nažalost završile spontanom pobačajem.

Nas dvoje dolazimo iz obitelji gdje nas je bilo troje i nekako kao da se podrazumijevalo da ćemo i mi imati troje djece. O tome nismo imali potrebu raspravljati. Prvih troje djece su došli jedno za drugim u prve četiri godine braka, rekla bih potpuno neplanirano. Mi nismo planirali, ali dragi Bog je imao svoj plan. Nakon kraće stanke od tri godine Gospodin nam je ponovno godinu za godinom darovao još četvero djece.

Svako dijete smo radosno prihvaćali iako nije bilo lako i nije uvijek bilo sve pripremljeno onako kako smo mi mislili da treba biti. Po zanimanju sam učiteljica i u prvim godinama braka dok su se rađala djeca bilo mi je teško jer nisam imala stalno zaposlenje. Radila sam po zamjenama u školi i nije bilo neke sigurnosti da ću imati redovita primanja. S druge strane imala sam povjerenja u muža i vjerovala sam da on kao inženjer elektrotehnike može zaraditi dovoljno za obitelj. U prvim trenucima kada bi se potvrdila trudnoća, svaki put sam plakala. Moji strahovi tada su bili što će nam reći naši bližnji, rodbina i prijatelji, što će ljudi misliti o nama. Budući da sam od početka braka rađala svako malo, često bi okolina komentirala što to radimo, kako ćemo sve izdržati, hoćemo li i kako ćemo se brinuti o djeci s obzirom da je samo muž zaposlen. Takvi komentari su mi bili teži, nego sama briga o tome kako ćemo se brinuti o našoj djeci. No, nakon trećeg djeteta sam ušla u dublji odnos s dragim Bogom. I moj muž isto tako. Naša odluka tada bila je prepustiti se Njegovoj Volji u svemu pa i u tome kolika će biti naša obitelj. I do

sada nismo požalili. Kakav je život u velikoj obitelji? Neću vam lagati, ali stvarno je lijepo! Trenutno sam na porodiljnom jer sam u međuvremenu dobila u školi stalni posao. Najstariji sin ima 18 godina, najmlađi ima 4 godine. Posvećeni smo obitelji, jedni drugima, a ponajprije dragome Bogu. Dvoje najmanje djece se igraju i družu sa školarcima nižih razreda. U smjenama su u školi pa je netko uvijek doma. U kući se dnevni boravak svako malo pretvori u šator, bolnicu, trgovinu, školu, zoo, autocestu, vrtić... Skoro pa uvijek u našoj kući ima i druge djece koja nisu naša, ali su kod nas na igranju, a najbolji prijatelji i na prespavancu. Najglasniji smo od svih susjeda. Iz naše kuće se uvijek netko ili nešto čuje - rasprava s tinejdžerima, nečiji plač ili smijeh, ili pak neki instrument koji se vježba svirati. Kroz ovih sedamnaest godina, naš brak i sve što smo prolazili i još uvijek prolazimo u našoj obitelji nije niti malo lako. Gospodin je pred nas često stavljao teži put, no upravo tako nas je privlačio bliže k sebi. Bog je u središtu života naše obitelji, kod nas se sve vrti oko molitve, svete Mise i Crkve. Sve ostalo planiramo po tome. Mi ne znamo kojim putem će krenuti naši životi i koje planove Bog ima s nama, ali svaki dan ponovno biramo ostati uz Njega, biramo tražiti Ga u svakodnevnicu i prepustiti Mu se. Zahvalni smo Mu na svakom članu naše obitelji, na svakoj milosti koju nam je udijelio, zahvalni smo Mu što nas ne ostavlja same u našim potrebama niti onda kada mi Njega povrijedimo i izdajemo i kada nemamo dovoljno vjere i srčanosti. On je s nama uvijek bez obzira na sve. Na dragoga Boga se u svemu oslanjamo jer jedino On nas nikada nije iznevjerio. On je naš Kralj i Gospodin. Tako neka bude. Amen.

Molitva:

Gospodine Isuse, živeći kao čovjek vršio si različite poslove, u Nazaretu si bio tesar, a potom učitelj života i propovjednik Evanđelja. Pokazao si nam da je rad potreba života. Molimo te, blagoslovi po zagovoru svetog Leopolda Mandića sve naše poslove i pothvate, da se možemo uzdržavati radom svojih ruku te tako slaviti Boga Oca i unaprjeđivati opće dobro. Amen.